

saa varig Karakter som de forelagte. Ingen kan i Øjeblikket vide, om disse Forslag ville gribe forstyrrende ind i Kommissionens Overvejelser eller i den Plan for Forsvarets Ordning, som den til sin Tid vil fremkomme med. Det er derfor saare naturligt, at Forsvarskommissionen paa Henvendelse af Forsvarsministeren har afvist Sagen og udtalt, at „Forslag herom fra Kommissionens Side vil kun kunne fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen dels af de militære Lønnings-spørgsmaal som Helhed, dels af de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds Stilling i Forsvarsordningen.“ — *Zahle* bemærker i sin Mindretalsbetænkning, at Lovforslaget „medfører en meget betydelig Stigning i vore Militærudgifter, og dets Gennemførelse er derfor et Brud paa det Princip, at saa længe Forsvarskommissionen sidder, maa Militærudgifterne ikke stige, som siden denne Kommissions Nedsættelse har været ledende for Flertallet i Folketinget“

„Man spørger forgæves: Hvilke saglige Grunde tvinge i nærværende Tilfælde Flertallet til at opgive et saa vigtigt politisk Princip?“ „Det er i Almindelighed forkert at forhøje Lønningerne til Personellet indenfor en Administrationsgren, der skal omorganiseres . . . Omorganisationen bør gaa forud for eller være samtidig med Lønforhøjelsen . . . Vi staa nu umiddelbart foran en Omorganisation af vort hele Hærvæsen. Det er muligt, at denne vil føre os ind paa det svejtsiske Princip, ifølge hvilket det kun for enkelte Officerer — Stab-officerer, de egentlige Hærledere og dem, der uddanne sig dertil — er en Livsstilling at være Officer.“ „Det foreliggende Forslag kan ikke betegnes som en Lønningsreform; thi det angaar kun nogle enkelte, vilkaarligt valgte Personer“ . . .

„Hvis man vil paastaa, at det er tvingende nødvendigt øjeblikkelig at forhøje Løjtnanternes Lønning til fra 14—2100 Kr. om Aaret, faar dette meget vidtrækkende Konsekvenser; thi da maa andre unge Mænd i Tyverne og Trediverne, som tjene Staten i lignende Stillinger, have mindst lige saa høj Løn. Det faa de langt fra alle nu, og dog er der ingen andre Statsfunktionærer, der have saa megen Frihed som Løjtnanterne“. Bl. a. henvises til Centraladministrationens Embedsmænd, Assistenterne i Ministeriet, der i en Alder af 30—40 Aar, kun have en Løn af fra 700 Kr. til 1,700 Kr. Officerernes Uddannelse har tilmed Staten bekostet, „medens Centraladministrationens Embedsmænd selv have maattet afholde Udgifterne ved deres meget dyre Uddannelse“, og Premierløjtnanten har „Pensionsret, et meget betydeligt Gode, som en Assistent i Ministeriet ikke nyder.“ „Naar det nu er aldeles paatrængende nødvendigt øjeblikkelig at forhøje Løjtnantslønningerne, hvorledes kan man saa forhale en Lønforhøjelse for Centraladministrationens Embedsmænd, der ere